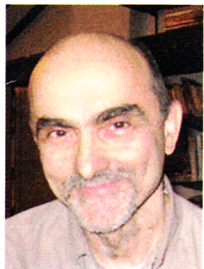

Pacijent

i njegova unutrašnja realnost

Početak juna ove godine prof. dr Vuk Stambolović, valjda najveći borac za ravnopravnost alternativne medicine sa zvaničnom, savremenom, održao je predavanje u Srpskom lekarskom društvu, u organizaciji Sekcije za tradicionalnu medicinu. Predavanje je slušalo nesrazmerno malo slušalaca u odnosu na njegov značaj, pa smo uz blagoslov našeg dragog profesora dobili dozvolu da u nekoliko brojeva, u nastavcima, ovo predavanje objavimo u celosti.

Dolazak renesanse u medicini doveo je na scenu medicinski pluralizam. Te nemamo više jednu medicinu. Imamo više medicina. Naravno da ovaj - u civilizacijskom smislu - pluralizam jeste nešto čemu se treba okrenuti, jer razvoj ne može da se odvija na osnovi monizma. Monizam vodi u entropiju.

Prvi korak razvoja, to je povećanje složenosti. Vi danas imate teoriju „complexity theory“ - teoriju složenosti, koja je veoma razvijena u zapadnim zemljama. Znači, bez pluralizma nema napretka, nema napretka u medicini, pa tako ni u zdravstvenoj zaštiti. Ide se u entropiju, jer monizam vodi u entropiju.

Ne mogu se sabirati babe i žabe

Često se govori o komplementarnoj medicini, ili se govori o integrativnoj medicini. Integrativna medicina je contradictio in adjecto (protivrečnost pojma sa onim što se s njim dovodi u vezu - op. u.). Zato što se ne mogu sabirati babe i žabe, ne mogu dve različite kategorije da se integrišu.

Može da postoji integrativna zdravstvena zaštita, ali ne i integrativna medicina. Ona je jedan konstrukt, jedan potpuno veštački konstrukt. Kad imamo takvu dinamiku, onda je važno da napravimo strogu distinkciju, da prepoznamo šta je šta, da znamo tačno šta je sholastička medicina, koji su njeni koncepti i da tačno znamo šta je alternativna medicina i koji su njeni koncepti.

Koncepti sholastičke medicine su: objektivizam, redukcionizam i mehanički determinizam. Koncepti humanističke medicine su: subjektivno-objektivno, ali ne kao dvojstvo, nego kao jedno; holizam i lična odgovornost.

Da vidimo šta je objektivizam. Preko struktura, preko odnosa, preko terminologije identiteta. Zašto? Zato što je struktura ta iz koje dalje proističe dominantan odnos u okviru sholastičke i u okviru humanističke medicine, iz koje proističe tehnologija, na kojoj je zasnovana ideja o tome šta je pacijent, odnosno na kojoj je zasnovan identitet pacijenta.

Objektivizam podrazumeva da je čovek, uz sve ostalo, skup materijalnih čestica objektivne prirode. Ako vi definišete i poi-

mate čoveka kao skup materijalnih čestica objektivne prirode, kao što je npr. ovaj sto (predmet - op. u.) skup materijalnih čestica objektivne prirode, onda s njim ne možete da imate dijalog. Ne možete da imate dijalog sa stolom, pa ni sa čovekom kojeg definišemo kao skup objektivnih čestica materijalne prirode. Tu postoji samo monolog, monolog terapeuta koji za sebe smatra da je „samo ja“, sa pacijentom koji je definisan kao „to“.

U svetlu hologramske paradigme

Osnovni odnos koji se uspostavlja u okviru sholastičke medicine jeste upravo „ja - to“. Iz takvog odnosa proističe i tehnologija koja se koristi u sholastičkoj medicini - tehnologija usmerena na fizičku komponentu organizma. Pacijenti su lišeni svoje unutrašnje realnosti. Tretiraju se kao potpuno ispražnjeni od svojih ličnih sadržaja. Znači, to je masifikacija.

Ako nekoga lišite njegovih unutrašnjih sadržaja, onda je on praktično isti kao i sve ostalo, onda ste ga sveli na materiju. Ako ga lišite unutrašnje realnosti onda on više nije on, ona više nije ona. Jer mi smo to što jesmo zahvaljujući našoj unutrašnjoj realnosti, zahvaljujući našim ličnim sadržajima. Tehnologija to ne priznaje, tehnologija koja dominira u sholastičkoj medicini. Otuda je logično da je pacijent puki objekt manipulacije.

Rekao sam da izraz „objektivno- subjektivno“ nije dualističan. Objektivno-subjektivno je jedno. Zašto? Ono je jedno u okviru hologramske paradigme. Zbog toga što prema prvom postulatu hologramske paradigme ne postoje materija i energija kao odvojene, ne postoje duh i telo, postoji samo vibraciona ekspresija. Sve je vibraciona ekspresija. S tim što postoje vibracije veće gustine i vibracije manje gustine. Kost i mišići su vibracije veće gustine, misli i osećanja su vibracije manje gustine. Ali i te kako utiču jedni na druge - vibracije manje gustine na vibracije veće gustine i obratno. Kakvi su, onda, odnosi ako imamo ovakvu strukturu? S obzirom na uvažavanje subjektivnosti, a time i unutrašnje realnosti, postoji mogućnost dijaloga. Dakle, postoji mogućnost dijaloga između terapeuta i pacijenta. Postoje uslovi da se komunikacija razvija u pravcu „ja - ti“, a ne u pravcu „ja - to“

(Nastavlja se)

